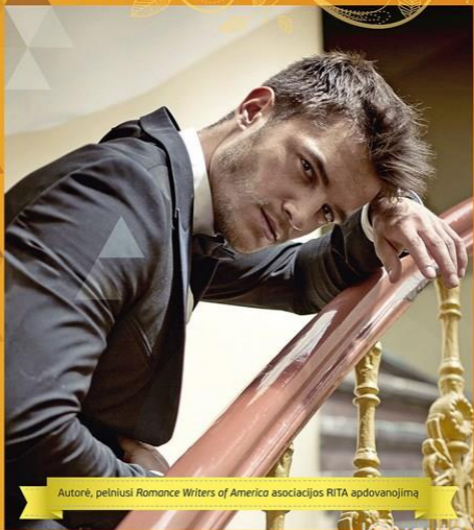

Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

SARAH MORGAN

Viengungio taisyklės

2017 sausis-vasaris

Autorė, pelniusi Romance Writers of America asociacijos RITA apdovanojimą

Knhygute.lt

Sarah Morgan
(Sara Morgan)

VIENGUNGIO TAISYKLĖS

Romanas

Versta iš Sarah Morgan, *Playing by the Greek's Rules*, 2015

© Sarah Morgan, 2015

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Rima Čeliauskaitė, vertimas iš anglų kalbos, 2016

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2016

© Dreamstime.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2017

ISBN 978-609-03-0164-7

Elektroninę versiją parengė, 2016

Pirmas skyrius

Saugodamasi nuo kaitrios Graikijos saulės Lilė užsitraukė skrybėlę ant akių ir godžiai gurkštelėjo vandens iš buteliuko.

- Daugiau niekada. - Prisėdusi ant suskilinėjusios, nukepintos žemės ji stebėjo, kaip draugė šepetėliu atsargiai valo purvą ir smėlį nuo nedidelio kruopščiai pažymėto plotelio griovyje. - Jei dar *kada nors* - kada nors - prasižiosiu apie meilę, užkask mane kur nors tarp šitų archeologinių iškasenų ir niekada nebeištrauk į žemės paviršių.

- Netoliese yra laidojimo požemiai. Galiu įmesti tave ten, jei nori.

- Puiki mintis. Nepamiršk įsmeigti ženkle: „Čia guli Lilė, kuri iššvaistė savo gyvenimą studijuodama žmonių kilmę, evoliuciją ir elgseną, bet vis tiek nesugebėjo suprasti vyrų.“

Ji pažvelgė į jūrą už senovinio Apteros miesto griuvėsių. Miestas kitados buvo įkurtas plynaukštės viršuje. Už jo karštyje virpėjo nuostabūs Baltieji kalnai, o priekyje tyvuliavo nepaprastai mėlyna Kretos jūra. Jos grožis paprastai pakeldavo nuotaiką, tačiau ne šią dieną.

Britanė atsisėdo ir dilbiu nusibraukė kaktą.

- Baik save graužti. Tas tipas yra melagis, neištikimas, nenaudėlis šiknius. - Tiesdama ranką prie kup-rinės, ji pažvelgė į toliau stovinčius vyrus, pasinėrusius į pokalbį. - Ačiū Dievui, jis rytoj išskrenda atgal į Londoną pas žmoną. Ir galiu tik užjausti tą moterį.

Lilė užsidengė veidą rankomis.

- Netark žodžio „žmona“. Aš siaubingas žmogus.

- Ei! - griežtai šūktelėjo Britanė. - Jis tau pasakė, kad nevedęs. Jis *pamelavo*. Tai jis kaltas. Po rytojaus jo nebepamatysi ir tau nebereikės tramdytis, kad jo neužmuštum.

- O ką, jei ji sužinos ir nutrauks santuoką?

- Ji gaus progą susitvarkyti gyvenimą ir rasti žmogų, kuris ją gerbia. Pamiršk jį, Lile.

Kaip pamiršti, kai galvoje vis sukasi tos mintys?

Ar ji nepastebėjo kokių nors ženklų?

Ar uždavė ne tuos klausimus?

Ar taip beviltiškai norėjo susirasti sau porą, kad nekreipė dėmesio į aiškius ženklus?

- Jau planavau mūsų ateitį. Rūgpiūtį turėjome keliauti po Graikijos salas. Planai sužlugo, kai jis iš piniginės išsitraukė šeimos nuotrauką

vietoj kredito kortelės. Trys maži vaikučiai kaip vijokliai apsviję tėtį. Tai juos turėjo vežtis atostogų, o ne mane! Nebeištersiu. Kaip šitaip suklydau? Šitos linijos *niekad* neperžengiu. Šeima – šventas reikalas. Jei lieptum pasirinkti – šeima ar pinigai, – kas kartą pasirinkčiau šeimą. – Dabar ji neturi nieko. Nei pinigų. Nei šeimos. – Nežinau, kas blogiau – tai, kad jis manęs nė kiek nepažino, ar tai, kad buvo tobulas pagal visus mano sąrašo punktus.

– Turi sąrašą?

Lilė paraudo.

– Stengiuosi būti objektyvi. Tikrai noriu įleisti šaknis. Turėti šeimą. – Ji pagalvojo apie tuštumą širdyje po pastarųjų santykių – kažkur smarkiai klydo. Ar ir ateitis bus tokia niūri? – Kai ko nors smarkiai trokšti, tai gali pakenkti sprendimams, tad taip stengiuosi apsisaugoti. Žinau, kokias pagrindines savybes turi turėti vyras, kad jausčiausi laiminga. Nesusitikinėjau su vyriškiu, kuris neatitinka bent trijų sąrašo punktų.

Britanė susidomėjo:

– Didelė piniginė, dideli pečiai ir didelis...

– Ne! Ištvirkėle tu! – Nors buvo prastos nuotaikos, Lilė nusijuokė. – Visų pirma, jis turi būti

švelnus. Manęs nedomina vyrai, kurie nemoka išreikšti jausmų. Antra, jis turi būti nuoširdus, bet nežinau, kaip tai patikrinti, nebent prijungčiau jį prie melo detektoriaus. Maniau, kad profesorius Ashurstas doras. Beje, jo niekada nebevadinsiu Devidu. – Ji akies krašteliu žvilgtelėjo į archeologą, dėl kurio pametė galvą per trumpą ir nesėkmingai pasibaigusį romaną. – Tu teisi. Jis niekšas.

– Pavadinau jį ne niekšu, o nenaudėliu š...

– Prisimenu, kaip jį pavadinai. Niekad nevartosiu šio žodžio.

– O turėtum. Tai puiki terapija. Bet nešvais-tykime laiko plurpdamos apie jį. Profesorius Asilas – jau istorija, kaip ir šis šlamštas, kurį kasinėjam.

– Negaliu patikėti, kaip jį pavadinai.

– Turėtum jį vadinti dar blogiau. Koks trečias punktas sąrašė?

– Vyras turi būti šeimyniškas. Norėti šeimos. Bet ne kelių šeimų vienu metu. Dabar žinau, kodėl jis atrodė toks šeimyniškas. Nes jau turi šeimą, – paniuro Lilė. – Sąrašas kažkoks klaidingas.

– Nebūtina. Tau reikia patikimesnio testo sąžiningumui nustatyti ir turėtum įtraukti į sąraš-

šą punktą „vienišas“. Ir viskas. Atsipalaiduok. Nieieškok poros ir šiek tiek pasilinksmink. Pagyvenk savo malonumui.

- Kalbi apie seksą? Tai nepriimtina. - Lilė dar gurkštelėjo vandens. - Turiu mylėti žmogų, su kuriuo miegu. Šie du dalykai man neatskiriami. O tau?

- Ne. Seksas yra seksas. Meilė yra meilė. Pirmas skirtas linksmybėms, o antro dalyko trūks plyš reikia vengti.

- Taip nemanau. Kažkas su manimi negerai.

- Su tavimi viskas gerai. Ne nusikaltimas, jei nori rimtų santykių. Tiesiog tai reiškia, kad tau širdį sudaužo dažniau nei vidutiniškai. - Britanė atitraukė skrybėlę nuo akių. - Siaubas, kaip karšta. Dar nėra nė dešimtos valandos, o aš jau išvirusi kaip omaras.

- O tu, kilusi iš Meino, žinai viską apie omarus. Čia Kreta ir dabar vasara. Ko tikėjaisi?

- Atiduočiau viską už kelias valandas namie. Nepratusi, kad vasarą oda luptųsi nuo kūno. Knieti nusimesti drabužius.

- Juk kelias vasaras kasinėjai visame Viduržemio jūros regione.

- Ir be perstojo kentėjau.

Britanė ištiesė kojas, ir Lilė pajuto užplūdusį

pavydą.

- Atrodai kaip Lara Kroft su šitais šortais. Tavo kojos nuostabios.

- Per daug laiko praleidau negyvenamose žemėse ieškodama senovinių relikty. Pavydžiu tau nuostabių šviesių plaukų. - Nugludinto ažuolo spalvos Britanės plaukai buvo surišti į uodegą. Nors ir po skrybėle, jos kaklas jau raudonavo nuo saulės. - Klausyk, nebekvaršink sau galvos ir nebeliek ašarų dėl to vyro. Eime šįvakar su mumis. Trauksim į oficialų naujojo muziejaus priestato atidarymą, o vėliau patikrinsim tą naują barą pakrantėje. Žvalgai pranešė, kad profesoriaus Asilo ten nebus, tad vakaras bus tiesiog puikus.

- Negaliu. Šį rytą paskambino iš agentūros ir pasiūlė skubų valymo darbelį.

- Lile, turi archeologijos magistro laipsnį. Neturėtum griebtis paprastų darbų.

- Mokslo stipendija nepadengia studijų paskolos, o aš siekiu išsilaisvinti nuo skolų. Beje, man patinka tvarkytis. Atsipalaiduoju.

- Tau patinka tvarkytis? Iš kokios tu planetos?

- Nuostabu, kai išblizgini apjauktus namus, bet norėčiau, kad tas darbas būtų ne šiandien.

Per atidarymą turėtų būti smagu. Puiki proga nusiplauti purvą nuo kelių ir pasipuošti, ką jau kalbėti apie tuos artefaktus vienoje vietoje. Bet nesvarbu. Sutelksiu dėmesį į pinigus. Ši vakar man moka už skubų darbą.

- Tvarkytis - skubos reikalas?

Lilė prisiminė kelis valytus namus.

- Kartais, bet šiuo atveju savininkas atvyksta neperspėjęs. Daugiausia laiko jis leidžia Amerikoje. - Ji krepšyje paieškojo kremo nuo saulės. - Pabandyk įsivaizduoti, jog esi tokia turtinga, kad negali nuspręsti, kuriame savo name nakvoti.

- Koks jo vardas?

- Nė nenumanau. Bendrovė paiso slaptumo. Atvykdam tam tikru laiku, ir apsauga mus įleidžia. Po keturių valandų į savo banko sąskaitą pervedu nemenką sumelę, ir viskas tuo pasibaigia.

- Keturios valandos? Penkios merginos vieną namą valys keturias valandas? - Britanės ranka su buteliuku rankoje sustingo pakeliui į burną. - Kas ten per vieta? Senovės Kretos rūmai?

- Vila. Didelė. Sakė, kad duos aukšto planą, kurį turėsiu grąžinti išeidama ir negalėsiu pa-

sidaryti kopijos.

- *Aukšto planas?* - Britanė net užspringo. - Dabar jau sudominai. Galiu eiti kartu?

- Žinoma... - Lilė ją nužvelgė. - Šveisti kitų žmonių dušą daug įdomiau nei gurkšnoti kokteilį archeologijos muziejaus terasoje, žvelgiant į saulėlydį Egėjo jūroje.

- Tai Kretos jūra.

- Techniškai tai vis dar Egėjo jūra. Šiaip ar taip, pražiopsosiu puikų vakarėlį šveisdama grindis. Jaučiuosi kaip Pelenė. O tu ką? Planuoji ką nors šįvakar susitikti ir ištaisyti padėtį nurimusiamė meilės fronte?

- Neturiu jokių reikalų su meile, gyvenu aktyvų seksua---linį gyvenimą, kuris, laimė, nėra tykus.

Lilei dilgtelėjo pavydas.

- Gal tu ir teisi. Turiu atsipalaiduoti ir pasinaudoti vyrais seksui, o ne šokinėti apie juos tarsi apie viščiukus. Tu vienintelis vaikas, ar ne? Ar norėjai brolių ar seserų?

- Ne, bet užaugau mažoje saloje. Ten jautėmės kaip didelė šeima. Visi viską žinojo: kada pradėjai vaikščioti, kada gavai dešimtuką.

- Kaip nuostabu. - Lilė savo balse išgirdo ilgesingą natą. - Mane taip puolė ligos ir buvo

taip sunku prižiūrėti, kad niekas ilgam manęs nepasiimdavo. Kai buvau maža, sirgau siaubinga egzema, būdavau apvyniota tvarsčiais, išsterliota kremais ir kitais šlykščiais dalykėliais. Tikrai neatrodžiau kaip iš paveiksluko. Niekas nenorėjo ligoto vaiko. Į mane žiūrėdavo kaip į blusų apipultą gatvės katiną.

- Žiauru, Lile, tuoj apsiašarosiu, o aš net nesu sentimentali.

- Pamiršk. Geriau papasakok apie šeimą.

Ji mėgo klausytis apie kitų žmonių šeimas, rūpesčius, meilę, patirtis, įpintas į pasakojimą. Jai šeima atrodė tarsi įvairiaspalvis megztinis: spalvotos vilnos gijos sumegztos į vientisą stebuklą, kuris šildo ir saugo nuo šaltų gyvenimo vėjų.

Lilė nesąmoningai pačiupinėjo siūlelį ant šortų klešnės. Taip simboliška. Ji – vienas plaušelis, palaidas ir prie nieko neprištas.

Britanė gurkštelėjo dar vandens ir pasitaisė skrybėlę.

- Turbūt buvom normali amerikietiška šeima. Kad ir kas tai yra. Tėvai išsiskyrė, kai buvau dešimties. Mama nepakentė gyventi saloje. Galiausiai ištekėjo dar kartą ir persikraustė į Floridą. Tėtis dirbo inžinieriumi – naftos plat-

formose visame pasaulyje. Tad gyvenau su močiute Pufino saloje.

- Net pavadinimas žavus. - Lilė pabandė įsivaizduoti, ką reiškė augti saloje, pavadintoje paukščio vardu. - Ar buvot artimos su močiute?

- Labai. Ji mirė prieš kelerius metus, bet man paliko vasarnamį pakrantėje, kad turėčiau namus. Kas savaitę sulaukiu po kelis skambučius - žmonės nori nusipirkti tą vietą, bet niekad jos neparduosiu. - Britanė įsmeigė kastuvėlį į žemę. - Močiutė vadino ją Išsigelbėjusiųjų vasarnamiu. Kai buvau maža, paklausiau, ar čia kada nors gyveno po laivo katastrofos išsigelbėję žmonės, o ji atsakė, kad tai buvo žmonės, pasiklydę gyvenime, o ne jūroje. Ji tikėjo, kad ta vieta gydo.

Lilė nesijuokė.

- Man turbūt ten reikėtų pagyventi kokį mėnesiuką. Reikia pagyti.

- Mielai. Dabar ten apsistojusi mano draugė. Ten mūsų prieglobstis. Tai puikiausia vieta žemėje, ten būdama jaučiuosi arčiau močiutės. Gali vykti kada nori, Lile.

- Gal taip ir padarysiu. Vis dar reikia nuspręsti, ką veiksiu rugpjūtį.

- Žinai, ko tau reikia? Sekso be įsipareigojimų. Sekso vien tik savo malonumui, be jokio emocinio šlamšto, kuris susijęs su santykiais.

- Nesu turėjusi sekso be įsipareigojimų. Iškart įsimyliu.

- Tai išsirink tokį vyrą, kokio nesugebėtum įsimylėti net per milijoną metų. Kokį nors su neprastais gabumais lovoje, tačiau kad daugiau niekas nepatiktų. Tada būsi saugi. - Ji priekando liežuvį, kai prie jų prižingsniavo Spiras, graikų archeologas iš vietinio universiteto. - Eik šalin, Spirai, pokalbis tik tarp mūsų, mergaičių.

- O kaip manot, ko atėjau? Tikrai bus įdomiau už tas šnekas, nuo kurių ką tik pabėgau. - Jis ištiesė Lilei šaltos kolos skardinę. - Jis - visiškas idiotas, Dieve mano.

Balsas nuskambėjo švelniai, ir Lilė paraudo, sujaudinta gerumo.

- Žinau, žinau. - Ji kilstelėjo plaukus nuo sprando, verčiau būtų juos susirišusi. - Kaip nors susitvarkysiu.

Jis šlumstelėjo šalia.

- Nori, kad padėčiau? Nugirdau kai ką apie seksą be įsipareigojimų. Esu pasiruošęs pagelbėti....